

РЕШЕНИЕ

№ 3674

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 162 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р. З. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. ТОДОРОВА
като разглежда докладваното от Р. З. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20211110139815 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба от Г. М. П., ЕГН *****, с адрес – ... против А. Г. И., ЕГН *****, с адрес – Ищецът твърди, че с ответника са били сключили договор за наем на недвижим имот - 01.01.2020 година, като Г. М. П., в качеството на наемател и А. Г. И., като наемодател. Твърди се, че уговорената наемна цена е била в размер на 200,00 лева на месец, като е било уговорено плащане не по-късно от 10-то число на месеца. Твърди се, че в срока на договора ищцата, като наемател е платила суми в размер на исковата сума от 8750,00 лева над дължимото по договора, като се твърди и платен депозит по договора, в следните размери: депозит от 650,00 лева, както и надплатени наемни вноски по договора, както следва: - месец 01 2020г. - 850лв., 02 м.03м.04м.20г. - сума от 1950,00лв., - 05 м.20г. - 650лв., - 06 м.20г. - 650лв., - 07 м..20г. - 650лв., - 08 2020 г. - 650лв., - 09 м + 10 м. 20г. - 1350,00лв., 11м.+12м. 20г. - 1050,00лв., 01м.21г. - 150лв., 02м. 21г. -550лв., - м.3.2021 година - 700лв., 04м. 21 г. - 540лв., 05м. 21г. - 650лв. Твърди се, че на 25.06.2021 година наемодателят е отправил предизвестие за прекратяване на договора за наем, с нотариална покана - считано от връчването на нотариалната покана в 7 дневен срок. Твърди се, че посоченото в поканата – предизвестие не отговаря на действителната фактическа обстановка. Твърди се, че не е вярно твърдението, че ищцата не е заплащала редовно сметките и дължимия се наем. Ищцата твърди с исковата молба, че е надплащала месечния наем, както и сметките, които е изразходвала, тъй като е заплащала месечна вноска от 650,00лв. и депозит от 650,00 лева. Твърди се, че уговорения наем е бил в размер на 200,00 лева, а разликата – е била уговорена като цена на бъдещи разходи и сметки за апартамента и ще бъдат приспадани в следващи месеци. При горното се иска от съда да осъди А. Г. И., ЕГН *****, с адрес – ... да заплати на Г. М. П., ЕГН *****, с адрес – ... сумата от 8 750,00 лева, представляваща надплатен наем по Договор за наем от 1.1.2020 година, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба – 7.7.2021 година до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание, проведено на 18.05.2022 г., ищцата поддържа предявения иск и направените доказателствени искания. Моли да ☐ бъде дадена възможност да ангажира гласни доказателства чрез разпит на свидетел при режим на довеждане. Моли да съдът да

изиска справка от ТД на НАП, от която да е видно за периода от 01.01.2020 – 31.12.2020 по депозирана годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ от ответницата, има ли заплатен данък, в какъв размер и същият на базата на каква данъчна основа е определен за този период.

В съдебно заседание, проведено на 05.10.2022 г., е отхвърлено искането за разпит на свидетел. Ищцата ангажира допълнително писмени доказателства. В съдебно заседание от 16.05.2023 г. искането за приобщаване на последните към доказателствения материал е оставено без уважение поради настъпила преклузия.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва исковата претенция изцяло. Ответникът твърди, че между страните са били сключени два договора за наем с посочена различна наемна цена – от 200,00 лева и от 650,00 лева, като твърди, че договорът за наем с уговорена цена от 650,00 лева е този отразяващ действителната воля на страните. За сочения от ищеца договор с цена на наема от 200,00 лева ответникът твърди, че е симулативен и е бил подписан по-късно, именно по молба на ищцата, като не посочва датата на сключването му, но не оспорва, че е с отразена дата 1.1.2020 година. С отговора на исковата молба се оспорва сумата от 650,00 лева да не е наемна цена по уговореното между страните по наемния договор. Оспорва се с отговора на исковата молба, твърдяното от ищцата, че месечно е плащала наем от 200 лева, ведно с 350 лева „за разходи и сметки за апартамента в който живеем“, и че те трябвало те да се заплащат от ответника, съобразно „устната ни уговорка“. Твърди се с отговора на исковата молба и се сочат доказателства, че ответника е подал годишна данъчна декларация за финансовата 2020 година, ведно с Приложение № 4, като твърди, че е била данъчно декларирана цена на наемния договор в размер на 650,00 лева. С отговора на исковата молба се оспорват твърденията на ищцата, че е платила натрупани стари сметки за процесния апартамент от предишни наематели.

С отговора на исковата молба не се оспорват твърденията за наемния договор. Описват се факти от водените преговори и сключване на договора, както и последващо изпълнение на същия. Твърди се, че между страните е било водено гражданско производство по предявен иск с правна квалификация чл.310, ал. 1, т.2 от ГПК за освобождаване на наетия имот, за което е било образувано гр. д. № 41341/2021 г по описа на СРС, 47 състав, което е приключило с решение. Твърди се с отговора на исковата молба, че от април 2021 година ищцата е спряла да заплаща дължимия се наем и режийни разноски за апартамента. С отговора на исковата молба се иска съдът да отхвърли исковата претенция като неоснователна. Пак с отговора на исковата молба се възразява срещу освобождаването на ищцата от заплащането на дължимата се държавна такса и разноски по производството, както и се възразява относно редовността на исковата молба заради неплащане на държавната такса.

В съдебно заседание, проведено на 18.05.2022 г., ответницата не се явява и не се представлява. В съдебно заседание, проведено на 05.10.2022 г., чрез процесуалните си представители, поддържа направените в отговора възражения и искания. Отхвърлено е искането за приобщаване на представено писмено доказателство поради настъпила преклузия.

В съдебно заседание от 16.05.2023 г., във връзка с дадените от съда указания, представя доказателства за наличието на уважителни причини за неявяване в съдебно заседание на 18.05.2022 г. Моли да ☐ бъде дадена възможност да ангажира гласни доказателства чрез разпит на свидетел при режим на довеждане за установяване на обстоятелството, че действително договорената между страните наемна цена е в размер на 650 лв., а не 200 лв. месечно. Моли за поставяне на въпроси на ищцата по реда на чл. 176 ГПК, което е оставено без уважение. Ангажира допълнително писмени доказателства. В съдебно заседание от 30.05.2023 г. представя списък по чл. 80 ГПК.

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото е представена и приета като писмено доказателство Заповед № РД41-88/22.01.1987 г. на Изпълнителен комитет към Столичен народен съвет (л. 110 по делото), според която ответницата е съсобственица на процесния имот, находящ се в гр...

Не е спорно по делото обстоятелството, потвърдено с отговора на исковата молба, че между страните е бил сключен договор за наем на въпросното жилище, както и че ответницата е предоставила на ищцата ползването на последното.

По делото са представени два договора за наем за процесния апартамент, които са сключени на една и съща дата – 01.01.2020 г. и които са подписани от двете страни, като авторството им не е оспорено по делото. В единия договор (л. 6 и сл. по делото) сумата на уговорения между страните месечен наем за имота е в размер на 200,00 лв., като месечните наемни вноски се изплащат авансово, не по-късно от десето число на месеца (чл. 2.3 от договора). В другия договор (л. 117 -119 по делото), уговорената месечна наемна цена е в размер на 650,00 лв. и се изплаща авансово, не по-късно от тридесето число на месеца (чл. 2.3 от договора). Съгласно чл. 2.2 – с еднакъв текст и в двата договора – наемът за първия един месец следва да се заплати от наемателя в деня на сключването на договора. Плащането на наемните вноски се извършва в брой или по банков път – чл. 2.4 на договорите. Според чл. 2.5 на договорите, наемателят предоставя като депозит сумата от 650 лв. за покриване на неплатени режийни сметки или нанесени щети, различни от обичайното износване, като депозита не може да се използва за заплащане на последния месечен наем. В чл. 3.1 и 3.2 на договорите е предвидено, че наемният срок е една година, считано от 01.01.2020 г., като в случай, че след изтичането му, използването на имота продължи без знанието и без противопоставяне на наемодателя, договорът се счита за продължен за неопределен срок. Според чл. 5.2 на договорите, наемателят е длъжен да заплаща лично режийните сметки за имота, като такси за електроенергия, вода, поддръжка на общите части, отопление и др. в определените от доставчиците срокове. При просрочване на плащането на един месечен наем или на дължими режийни разноски с повече от 15 дни от установения в договор срок, договорът се прекратява.

Ответницата е изпратила до ищцата нотариална покана от 08.06.2021 г., представена и приета като писмено доказателство по делото (л. 8 по делото), за едностранно прекратяване на сключения между страните договор за наем, считано от датата на връчване на поканата, поради натрупани неплатени режийни разноски и наем, като е предоставен седемдневен срок от връчването на поканата за предаване владението върху наетия имот. Поканата е връчвана на ищцата на 25.06.2021 г., като владението върху имота не е предадено, което се установява и с направените в исковата молба заявления на ищцата.

Като писмено доказателство по делото е приет заверен препис от Решение № 2758 от 13.10.2022 г. по в. гр. д. № 5688/2022 г. на СГС и справка от СГС по същото дело. С Определение № 686 от 16.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 2294/2023 г., IV г. о., ГК, не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение, което потвърждава Решение № 328 от 18.01.2022 г. на СРС по гр. д. № 41341/2021 г., представено към отговора на исковата молба, с което ищцата по настоящето дело е осъдена на основание чл. 233, ал. 1 ЗЗД да предаде на ответницата държането върху процесния недвижим имот, находящ се в гр., като опразни описания имот, предоставен ☐ за ползване по силата на договор за наем от 01.01.2020 г.

По делото са представени и приети като писмени доказателства единадесет броя вносни бележки от ищцата в полза на ответницата (л. 9 – 14 по делото): вносна бележка от 14.05.2020 г. за сумата от 1950,00 лв. с основание „наем за три месеца – 03/04/05 2020г.“; вносна бележка от 22.07.2020 г. за сумата от 650,00 лв. с основание „наем за месец 07 юли“; вносна бележка от 01.10.2020 г. за сумата от 650,00 лв. с основание „захранване на сметка“;

вносна бележка от 01.12.2020 г. за сумата от 650,00 лв. с основание „наем м. 11. 2020г.“; вносна бележка от 11.01.2021 г. за сумата от 150,00 лв. с основание „наем остатък м. декември“; вносна бележка от 04.02.2021 г. за сумата от 200,00 лв. с основание „захранване на сметка“; вносна бележка от 10.02.2021 г. за сумата от 350,00 лв. с основание „наем за месец януари“; вносна бележка от 26.02.2021 г. за сумата от 700,00 лв. с основание „наем м. февруари/2021г.“; вносна бележка от 09.04.2021 г. за сумата от 300,00 лв. с основание „наем за месец Март“; вносна бележка от 23.04.2021 г. за сумата от 240,00 лв. с основание „наем за месец март“; вносна бележка от 19.05.2021 г. за сумата от 650,00 лв. с основание „наем за месец април“.

Също така са представени и приети като писмени доказателства по делото и 5 броя разписки, издадени от ответницата на ищцата (л. 14 – 16 по делото): от 25.08. за „получаване на сумата от 650,00 лв. за месец 08 (август) от наемателката“; от 31.10.2020 г. за „получаване на сумата от 650,00 лв. наем за месец – 10 – октомври“; за получаване на 01.03.2020 г. на сумата от 650,00 лв. наем за месец февруари; от 18.06.2020 г. за получаване на наем за месец юни за сумата от 650,00 лв. и от 31.12.2020 г. за получаване на част от наема за месец декември от 400,00 лв.

По делото е представена и приета като писмено доказателство и годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ за 2020 г. на ответницата (л. 120 – 122 по делото), ведно с Приложение № 4 към същата (л. 123 по делото) за доходи, придобити от наем. В приложението е отбелязана сумата от 7800,00 лв. като придобит доход от наем по процесното наемно правоотношение с ищцата. Представено и прието е и Удостоверение за декларирани данни от ТД на НАП София с изх. № 220192301068214/27.02.2023 г. (л. 246 по делото), издадено на ответницата А. Г. И., в което се посочва, че е внесен дължимият данък за финансова 2020 г. в размер на 900,00 лв., съгласно подадена ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ.

По делото са представени и приети множество писмени доказателства по отношение на консумативните разходи по процесния апартамент и извършените във връзка с тях плащания.

В качеството на свидетел по делото в съдебно заседание, проведено на 30.05.2023 г., е разпитана Р. Василева В.а, дъщеря на ответницата, без дела със страните. Потвърждава, че познава ищцата като наемател на процесния апартамент. Твърди, че е бил сключен договор за наем на стойност 650 лв. между страните по делото, която е реалната цена за плащане на наема. Твърди, че е разбрала за договора през януари 2020 г., веднага след сключването му. Сочи, че заплащането е по банков път и в брой. Твърди, че не е виждала другия договор за наемна цена 200 лв., но знае за него като сключен по желание на ищцата с цел кандидатстване за програма. Посочва, че е съсобственик на процесния имот по наследство, но не получава част от наемната цена.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е иск по чл. 59 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.1 ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. За да бъде уважен иск на това правно основание е необходимо да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: увеличаване на имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго лице, липса на друга възможност за защита на обеднелият, обедняването и обогатяването да произтичат от едни и същ факт или обща група факти като връзката между тях не е причинно – следствена. Неоснователно обогатилият се за сметка на друго дължи да върне само онова, с което се е обогатил, и то само до размера на обедняването, като е дължима по-малката от двете

стойности при разлика между тях (вж. Решение № 190 от 12.12.2017 г. на ВКС по т. д. № 512/2017 г., I т. о., ТК; Решение № 135 от 25.09.2017 г. на ВКС по т. д. № 512/2016 г., II т. о., ТК; Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС).

В настоящия случай в тежест на ищцата е да докаже наличието на надплатените суми както и твърденията си за тяхното плащане

По делото е установено, че ответницата е съсобственик на процесния апартамент, видно и от Заповед № РД41-88/22.01.1987 г. на Изпълнителен комитет към Столичен народен съвет (л. 110 по делото), както и от показанията на свидетелката Р. В.а.

Не е спорно, че между страните на 01.01.2020 г. е сключен договор за наем на процесния недвижим имот. Спорно е обаче какъв е размерът на уговорената и дължима наемна месечна вноска. Настоящият съд споделя изцяло изложеното в мотивите на Решение № 328 от 18.01.2022 г. на СРС по гр. д. № 41341/2021 г. и Решение № 2758 от 13.10.2022 г. по в. гр. д. № 5688/2022 г. на СГС, а именно че действителният размер на уговорения месечен наем между страните е 650,00 лв. При сключен писмен договор за наем, симулиран в частта за наемната цена като размер, както се разкрива от друг, нарочно сключен писмен договор за наем между страните, в който е уговорен по-висок или по-нисък размер на наемната цена, който съответно служи за разкриване на симулацията, съдът следва да приложи правилото на чл. 17, ал. 1 ЗЗД в спорните отношения между страните, като изхожда от действително поетите права и задължения, съответно изпълнението им. Симулацията е съгласуваност на волеизявленията на договарящите страни, за което може да се прави извод и от действията им, когато те са по изпълнение на поето задължение. Действително желаната от страните правна последица – установяването на наемно правоотношение с месечен наем от 650,00 лв., се извежда от анализа на събраните по делото доказателства. Аргумент в тази насока са извършените от ищцата плащания към ответницата. Видно от заявените основания за плащане по представените от ищцата вносни бележки и разписки, последната е заплащала сумата от 650,00 лв. като дължима месечна наемна цена. Въпросните документи съдържат извънсъдебно признание на ищцата за размера на нейното парично задължение към ответницата – наемодателка, като следва да се има предвид, че извънсъдебното признание на факти е едно от най-достоверните, надеждни и безспорни доказателства в гражданския процес, които преценени в съвкупността с останалите доказателства по делото, водят до изясняване на правния спор, предмет на делото - арг. чл. 175 ГПК. Следва да се отбележи, че договорът за наем с месечна наемна цена от 650,00 лв. е подписан от ищцата, без последната да е оспорила авторството си на въпросния документ. Размерът на месечните наемни вноски се установява и посредством заявления в годишната данъчна декларация на ответницата придобит доход от наем през 2020 г. – деклариран е доход в общ размер от 7800,00 лв. за 12 месеца, т.е. месечният доход от наем възлиза на сумата от 650,00 лв., като за пълнота следва да се отбележи, че ответницата е внесла дължимия данък по декларацията, съгласно Удостоверение с изх. № 220192301068214/27.02.2023 г., издадено от ТД на НАП София. Действително уговореният от страните наем се установява и от показанията на свидетелката Р. В.а, които съдът счита за последователни, убедителни и неопровергани от останалия доказателствен материал по делото, отчитайки обстоятелството съобразно чл. 172 ГПК, че свидетелката е дъщеря на ответницата. С чл. 165, ал. 2 ГПК законът въвежда изключение от забраните по чл. 164, т. 2 и т. 6 ГПК да се доказва симулативност на материализираното в документа изявление. Изключението е допустимо, когато страната твърдяща симулацията представи писмено доказателство, правещо твърдението ☐ вероятно. Документът, съставляващ начало на писмено доказателство следва да изхожда от насрещната страна (или да удостоверява изявленията ѝ пред държавен орган) и да създава убеждение за вероятност на твърдението за привидност на материализираното в документ изявление. При начало на писмено доказателство, свидетелски показания са допустими за установяване привидността на съдържащите се в документа изявления; за установяване на действителната воля на страните

при сключване на симулативната сделка (вж. Решение № 206 от 17.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 824/2011 г., IV г. о., ГК; Решение № 331 от 12.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1870/2015 г., III г. о., ГК; Решение № 148 от 22.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 489/2020 г., IV г. о., ГК). В настоящия случай са налице предпоставките по чл. 165, ал. 2 ГПК за допускане събиране на гласни доказателства за установяване на твърдяната относителна симулация. Представеният от ответницата договор за наем с клауза за заплащане на наемна цена в размер на 650,00 лв., който е подписан от ищцата, представлява начало на писмено доказателствено средство по смисъла на чл. 165, ал. 2 ГПК, тъй като е частен документ, изходящ от насрещната страна и както беше посочено по-горе, с неоспорено от ищцата авторство. Следователно не са налице надплатени суми за наем на процесния апартамент, доколкото действително договореният наем е в размер на 650,00 лв. и не са представени доказателство по делото за заплащане от ищцата на ответницата на по-голяма от въпросната сума като месечна наемна цена.

Съдът напълно споделя изцяло изложеното в мотивите на Решение № 328 от 18.01.2022 г. на СРС по гр. д. № 41341/2021 г. и Решение № 2758 от 13.10.2022 г. по в. гр. д. № 5688/2022 г. на СГС и по отношение на продължителността на процесния договор за наем. Не е спорно по делото, че ищцата е продължила да ползва имота със знанието и без противопоставяне от ответницата след изтичането на едногодишния срок на договора на 01.01.2021 г. Следователно сключеният между страните наемен договор, съгласно чл. 236, ал. 1 ЗЗД се е трансформирал в безсрочен и всяка от страните може да се откаже от него с едномесечно предизвестие – чл. 238 ЗЗД. Нотариалната покана, изпратена от ответницата на ищцата, има характер на такова предизвестие, като от момента на получаването □ на 25.06.2021 г., ищцата е била уведомена за отказа на ответницата от договора, като едномесечният срок е изтекъл на 25.07.2021 г. без ищцата да предаде владението върху имота.

По отношение на режийните разноски за процесния апартамент, следва да се има предвид чл. 5.2 на договора, съгласно който наемателят е длъжен да заплаща лично режийните сметки за имота, като такси за електроенергия, вода, поддръжка на общите части, отопление и др. в определените от доставчиците срокове. От представените от ищцата по делото разписки за заплащане на консумативни разходи от ... за процесния апартамент (л. 19 – 36 по делото), се установява, че ищцата е заплащала съответните дължими битови сметки пряко на доставчиците на комунални услуги в периода на съществуването на наемното правоотношение с ответницата. Основателно е възражението на ответницата, че ищцата е заплатила натрупани стари сметки за консумативни разходи за процесния апартамент от предишни наематели. Видно от представеното и прието по делото Съобщение към фактура № *****/31.07.2020 г. за отчетен период 01.05.2019 г. – 31.07.2020 г. от .., всички дължими суми за въпросния отчетен период са заплатени, като е налице оставаща сума за възстановяване в размер на 117,79 лв. От получено уведомление от .. (л. 220 по делото) се установява към 25.08.2020 г., че за месец октомври и месец ноември 2019 г. за процесния апартамент има неплатени задължения за топлинна енергия и услуга дялово разпределение в размер на общо 0,08 лв., които, видно от представените касови бонове (л. 220 – 222 по делото) са заплатени на 25.08.2020 г. По отношение на неизпълнени парични задължения към .. преди началото на срока на процесния договор (01.01.2020 г.) се установява, че за периода от 07.12.2019 г. до 03.01.2020 г. е била налице незаплатена сума в размер на 59,37 лв., като задължението е окончателно погасено към 25.05.2020 г. (по фактура № 94438448/15.01.2020 г., л. 44 по делото) - видно от представената и приета справка от .., издадена на ответницата с изх. № ЗИ-26/24/01.2023 г., съдържаща формирани задължения и извършвани плащания по отношение на процесния имот за периода от 15.01.2020 г. до 16.01.2023 г. (л. 228-233 по делото). По делото не са представени доказателства от страна на ищцата, че именно тя е платила въпросното задължение. В представената от ищцата разписка № 0400010886638266/07.05.2020 г. (л. 21 по делото) са посочени задължения към ..

по въпросната фактура № 94438448/15.01.2020 г. в размер на 35,23 лв.; фактура 0095129913/14.02.2020 г. в размер на 30,43 лв. (съгласно справката - за периода от 04.01.2020 г. – 07.02.2020 г.) и фактура № 0095818608/16.03.2020 г. в размер на 30,43 лв. (съгласно справката – за периода от 08.02.2020 г. – 09.03.2020 г.). Съгласно разписката от общата сума в размер на 96,09 лв. по трите посочени фактури са заплатени 20 лв., като следва да се има предвид, че две от фактурите се отнасят за периода на наемното правоотношение, а именно фактура № 0095129913/14.02.2020 г. в размер на 30,43 лв. и фактура № 0095818608/16.03.2020 г. в размер на 30,43 лв., като не може да бъде разграничено по коя от всичките фактури е извършено плащането.

В допълнение е видно от представеното Уведомление от УС на Етажната собственост с адрес .. от 04.10.2022 г. (л. 241 по делото), както и от представените извадки от касовата книга на Етажната собственост (л. 242 – 244 по делото), че ищцата не е погасила задълженията си към ЕС за поддръжка на етажната собственост от октомври 2020 г. до октомври 2022 г., като по делото не са представени доказателства във връзка с тяхното заплащане.

Предвид горното, решаващият съд намира, че ищцата не проведе пълно и главно доказване на елементите от фактическия състав на чл. 59 ЗЗД, а именно собственото □ обедняване (намаляване на патримониума или пропускане на възможност за увеличаването му) и обогатяването (увеличаване на патримониума, включително чрез неосъществяване на разходи) на ответницата, произтичащи от едни и същи (общи) факти.

При така установените обстоятелства, съдът намира, че предявеният иск е неоснователен.

По разноските:

При този изход на правния спор, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответницата А. И. има право на направените от нея разноски за един адвокат в размер на 800,00 лв. - разходите за възнаграждение за втори адвокат не следва да бъдат присъждани по аргумент на разпоредбата на чл. 78, ал. 3 вр. ал. 1 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 235 от ГПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Г. М. П., ЕГН *****, с адрес – ... против А. Г. И., ЕГН *****, с адрес – ..., осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД за заплащане на сумата от 8750,00 лева, представляваща надплатен наем по договор за наем от 01.01.2020 г. за недвижим имот, находящ се в гр., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.07.2021 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Г. М. П., ЕГН *****, с адрес – ..., да заплати на А. Г. И., ЕГН *****, с адрес – ..., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 800 лв. (осемстотин лева), представляваща сторените разноски в исковото производство пред СРС.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба, подадена чрез Софийски районен съд до Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____